

חגיגת ח - א - ב - ג על השניהם

דוקא בפתח תקופה

פתח תקופה זו, שבשבועה הייתה הראשונה להטלה הרם על הפורע העברי, שטוניטין יצאו לה בכל תפוצות הנולדה ע"י מלחמתה בעוד בעוררת המשטרת הבריטית — דוקא היא זכתה ושם שהיא אכפניה לבני העליה השנייה שהגנו בה את חזיו יובלם „לעוני כל ישראל“. ביום חמ"ג ושמחת נישכוו כל העלבונות. העובד וכבר לה רק את חפץ נעריותו. את זה שלא עמד בנסיוון ונכשל בדרך החיים אין שונאים. ובזitos ההן אין שנאה ואין משפטה, אלא שכחה ופיזום.

„חג בירדייה והקנדת"

טבל קצוזות א"ז נאספו התני-היזבל, אנשי העבודה ("טהורי השללה"), שעמדו על משמרם בטשר עשירים וחותם החנים חללו. קשה היה הדרך; על ריבים קפזה זקנה בלא עת. לא קל היה התחה המהפהכת, שעשו בעצםם ובכשרם, אולם איננו רוצחים להשאיר צואת לדור בא, אלא להיות הממשיכים בעצםם). "המתחיל במצוות אומרים לו גמור!" —

באורים

הפרק הנזהר ותויה ביותר שבתינה — התהוכת המכון הרב לגבעת חשלשה בהוצאות פתח תקופה לאור הלפידות. צלילי זפורה נתבים ואשים מרומים וקורצים, מסע-הנצחון של העובד העברי. המכוני התושבים שצכאו על הפתוחים ועל יד הרהובות לראות בטהורה, כאילו העיזו שהקירות האטומים של הנקר נפרין, וסוף הנצחון הנמרך לבוא.

אכן ייש רגנירנות לאדם היהודי בארץ ישראל!